

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5244/2020
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ д.о.о. ..., ..., чији је пуномоћник Саша Момчиловић, адвокат из ..., против тужених Јавног извршитеља ББ из ..., чији је пуномоћник Тамара Стојиљковић, адвокат из ..., адвоката ВВ из ..., чији је пуномоћник Александар Павловић, адвокат из ... и ГГ из ..., чији је пуномоћник Александар Петковић, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизијама тужених Јавног извршитеља ББ и ВВ изјављеним против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2291/19 од 23.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених Јавног извршитеља ББ и адвоката ВВ изјављеним против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2291/19 од 23.12.2019. године, као о изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених Јавног извршитеља ББ и адвоката ВВ изјављене против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2291/19 од 23.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 875/17 од 25.03.2019. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу, на име неоснованог обogaћења, по основу двоструке наплате, исплате одређене новчане износе, ближе одређене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од 13.09.2016. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавеже тужени Јавни извршитељ ББ да тужиоцу на име неоснованог обogaћења исплати износ преко износа досуђеног ставом првим изреке до траженог износа. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 67.232,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2291/19 од 23.12.2019. године, одбијене су, као неосноване, жалбе тужених Јавног извршитеља ББ и адвоката ВВ и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом и трећем изреке у односу на ове тужене. Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени Јавни извршитељ ББ и адвокат ВВ су благовремено изјавили ревизије, због битне повреде одредаба парничног

поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као о изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из чл. 212. и 214. Закона о облигационим односима, обавезани су тужени да тужиоцу исплате одређене новчане износе за које су се у извршном поступку двоструке наплате новчаног потраживања тужене ГГ према тужиоцу неосновано обогатили, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате. По предлогу извршног повериоца, овде тужене, ГГ, на основу правоснажне и извршне пресуде Основног суда у Лесковцу П1 1180/13 од 27.11.2015. године, Основни суд у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу је решењем Ии 5387/2016 од 26.07.2016. године одредио предложено извршење против извршног дужника, овде тужиоца, ради наплате новчаног потраживања из радног односа, са законском затезном каматом, трошкова парничног и извршног поступка, запленом новчаних средстава са рачуна извршног дужника и преносом на рачун извршног повериоца за износ главног дуга са каматом, а за износ трошкова парничног и извршног поступка на рачун пуномоћника извршног повериоца овде туженог адвоката ВВ. Одређено је да ће се извршење спровести преко јавног извршитеља, овде тужене ББ, по чијем закључку Ии-А173/2016 од 15.08.2016. године је спроведено извршење, на тај начин што су са рачуна овде тужиоца скинута новчана средства и на име главног дуга и обрачунате камате пренета на рачун тужене ГГ, на име трошкова парничног и извршног поступка пренета на рачун пуномоћника ГГ – адвоката ВВ и на име трошкова извршења пред јавним извршитељем пренета на рачун јавног извршитеља овде тужене ББ. Јавни извршитељ ББ је у предмету Ии-А398/2016 донела закључак о поновном спровођењу извршења одређеног решењем о извршењу Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу Ии 5387/2016 од 26.07.2016. године, па је у поступку спровођења извршења 13.09.2016. године дошло до двоструке наплате потраживања, у износима које тужилац тужбом тражи, након што исто није успео да наплати у вансудском поступку у ком се 21.09.2016. године обратио јавном извршитељу са захтевом за повраћај противзаконито заплењених новчаних средстава са текућег рачуна, а 28.02.2017. године и туженима ВВ и ГГ, ради повраћаја новчаних средстава због два пута спроведеног решења о извршењу.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Оцена нижестепених судова о неоснованости истакнутих приговора пасивне легитимације на страни тужених Јавног извршитеља ББ и адвоката ВВ је у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда да пасивна легитимација ових лица произлази из утврђене чињенице да су у поступку споровођења извршења ради наплате новчаних потраживања тужене ГГ према тужиоцу, новчана средства на име трошкова парничног

и извршног поступка заплена са рачуна тужиоца и пренета на рачун пуномоћника ГГ – адвоката ВВ, а на име трошкова извршења пред јавним извршитељем са рачуна тужиоца пренета на рачун јавног извршитеља овде тужене ББ, а не на рачун извршног дужника ГГ. Тужени нису уз ревизију доставили правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима о споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 22.03.2017. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 74.153,13 динара. Првостепена пресуда донета је 25.03.2019. године. Другостепена пресуда донета је 23.12.2019. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у ком вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизије тужених нису дозвољене применом члана 479. став 6. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић